

Observații finale

Acestea au fost jertfele deosebite din marea zi a ispășirii; și prin Duhul lui Dumnezeu se arată clar diferența dintre poziția acelor care pot să intre în Locul preasfânt și poziția pe care Aaron o asigură afară pentru popor prin alungarea țapului pentru Azazel.

După ce toate acestea au avut loc, Aaron trebuia să intre în cortul întâlnirii și »să-și dezbrace veșmintele de in, pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș«. După aceea și-a spălat trupul cu apă într-un loc sfânt și și-a îmbrăcat hainele, aceasta înseamnă hainele lui obișnuite, și a ieșit afară și a jertfit arderea lui de tot și arderea de tot a poporului și a făcut ispășire pentru sine și pentru popor. Și grăsimea jertfei pentru păcat a ars-o pe altar (versetele 23-25).

Aceste jertfe nu erau nicidecum jertfe deosebite, specifice marii zile a ispășirii. De aceea se observă aici, că hainele sfinte, pe care marele preot le îmbrăca numai la această ocazie deosebită, în momentul acesta le-a dezbrăcat. Cu aceasta ne-am ocupat deja, ca să încercăm să explicăm greutatea pe care unii o văd în Evrei 2,17. Aceștia s-au adus singur în multe griji inutile, căci chemarea și primirea propriu-zisă a Marelui preot a avut loc după înviere și înălțarea la cer. Atunci El »a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice, a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec« (Evrei 5,9.10). Dar nu este mai puțin clar, că marele preot trebuia să facă ispășire pentru păcatele poporului. Deoarece aceasta avea loc printr-o jertfă de ispășire, pentru unii este o problemă, cum să aducă la unison o ispășire, care s-a făcut prin sângele Său, cu o funcție exercitată acolo sus în gloria învierii. Rezolvarea este, că ceea ce făcea preotul în marea zi a ispășirii era ceva deosebit și totodată cu înțeles profund. Însă el nu acționa în funcția lui obișnuită ca mare preot. Locul lui propriu-zis era în Locul preasfânt.

Este de asemenea general cunoscut, că atunci când un izraelit aducea o jertfă de ardere de tot, o jertfă de pace sau o jertfă pentru păcat, cel care aducea jertfa era cel care își punea mâna pe capul animalului de jertfă. La fiecare jertfă de foc pentru Domnul, unde moartea avea un rol deosebit, cel care aducea jertfa se identifica cu animalul tăiat, și după aceea preotul stropea sângele. Este o rătăcire, că preotul înjunghia jertfa; aceasta o făcea cel care aducea jertfa. Lucrarea preotului începea după ce animalul a fost tăiat. Misiunea lui începea cu stropirea sângelui. Dar Hristos a binevoit să facă și aceasta - și nimeni altul în afară de El.

În ce lumină deosebită sta deci marele preot în ziua aceea? Nicidecum în gloria lui obișnuită de mare preot, și nici ca preot obișnuit în Locul sfânt. Marele preot se identifica mai întâi cu păcatul propriei lui case și după aceea cu al copiilor lui Israel. În ziua aceea el stătea acolo nu atât de mult conform demnității obligațiilor lui normale, ci mai mult ca locțiitor, care a luat asupra sa ceea ce Dumnezeu a prescris, ca să îndepărteze păcatele. Aceasta poate deveni clar prin hainele deosebite din timpul activităților caracteristice din acea zi, și este suficient de clar exprimat în textul la care se face referire aici. »Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului« (Evrei 2,17). Din acest motiv și din altele, El a fost »părtași sângelui și cărnii« (Evrei 2,14).

Pe de altă parte apostolul spune în Romani 8,3: »Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului«. Acesta este un fel ciudat de exprimare. Adam nu a fost creat »într-o fire asemănătoare cu a păcatului«; dar cu certitudine el a fost din carne și sânge, în ceea ce privește trupul lui, care prin căderea lui a devenit păcătos. Pe de altă parte Domnul nostru Isus cu certitudine nu a fost un om decăzut și nici nu a fost părtași sângelui și cărnii păcătoase. Aceasta ar fi nimic nu numai Persoana Sa, ci în felul acesta nu putea fi o jertfă corespunzătoare pentru păcat. Dacă ar fi fost numai un cusur neînsemnat de păcat, El nu ar fi fost »Cel Sfânt«. Și El nici nu ar fi putut aduce jertfa cea mai sfântă pentru păcat și nu ar fi putut să poarte păcatele noastre. El ar fi trebuit să moară pentru propria lui stare; El nu ar fi putut să sufere ca suplinitor pentru alții. Necesitatea exprimării Duhului în această formă este clară; Dumnezeu a trimis »pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a

păcatului și pentru păcat«. Aici este adevărul; și fiecare creștin sincer trebuie să-l vadă și să-l creadă.

Căci El a fost trimis ca jertfă pentru păcat, dar pentru aceasta într-o fire asemănătoare și nu în realitatea firii păcatului. Cu toate că El a fost născut de o femeie ca om adevărat, El era totuși Dumnezeu. El era în acea fire asemănătoare, deoarece a fost născut de o femeie, care de fapt era o fecioară din seminția lui David, dar care nu avea mai puțin în sine însuși carnea păcatului decât oricare altă ființă omenească. Cum să se rezolve problema? Prin harul dumnezeiesc și prin puterea dumnezeiască, prin conceperea Lui prin Duhul Sfânt, Domnul nostru preaslăvit, chiar dacă era om adevărat ca toți ceilalți oameni, nu avea nici un cusur omenesc și nici nu se afla, dacă se poate spune așa, în această stare de pierzare, în care au căzut oamenii prin păcat. Aceasta a avut loc, așa cum ne arată evanghelia după Luca 1, prin puterea Celui Preaînalt, care a umbrat pe Maria. De aceea Fiul ei a fost numit Fiul lui Dumnezeu. Aceasta a fost realmente absolut necesar. El trebuia să aibă realmente carnea și sângele Lui de la mama Lui – dar prin acea putere minunată, care ținea natura Lui omenească despărțită de orice pată și întinăciune a răului. El a fost în toate lucrurile asemenea nouă, cu excepția păcatului, de care El a fost aici despărțit în carnea Sa și în duhul Său. Începând din clipa când s-a făcut cunoscut, că fecioara va rămânea însărcinată și la timpul potrivit va deveni mama Domnului nostru, pentru El a fost asigurată o imunitate totală împotriva păcatului. »Tu Mi-ai pregătit un trup« (Evrei 10,5). Altfel jertfa pentru păcat n-ar fi avut nici o valoare pentru Dumnezeu, și nici pentru om nu ar fi avut efect. »Este preasfântă«, era comentariul Legii cu privire la ea; cu cât mai mult era aceasta adevărat cu privire la Hristos! El era într-o fire asemănătoare cu a păcatului, căci cu toată certitudinea mama Lui aparținea omenirii păcătoase, ca toți ceilalți. Sau preferi tu mai mult tradiția sau superstiția decât Cuvântul lui Dumnezeu?

În felul acesta devine clar cât de păcătoasă era erezia, care s-a strecurat mai târziu, și anume aceea referitoare la așa-numita natură nepătată a fecioarei. Roma preamărește la ea ceea ce este adevărat numai cu privire la El, ceea ce are ca rezultat natural îndumnezeirea mamei, care în realitate este mai răspândită și mai dominantă decât adorarea Tatălui și a Fiului, de care din teamă ei se țin departe. Este „Bona Dea“, zeița bună a păgânismului cu înfățișare creștină, care se potrivește foarte bine pentru cei care nu cunosc pe Dumnezeu, și pentru aceia care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus. Creștinul sincer vede aici mâna dușmanului. Dar Domnul Isus a luat trup de carne și sânge, atunci când a devenit om, așa cum se cuvenea pentru El, și El a fost făcut asemenea fraților Săi în toate, »ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului«. Aceasta a avut loc foarte clar prin moartea Sa. Pe ce altă cale să poată avea loc, decât prin vărsarea sângelui Său? Drept urmare, presupunerea că după moartea Lui și înainte de învierea Lui a avut loc o lucrare nouă și în continuarea celei înfăptuite, este o abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu, expunându-se unui pericol și unei înșelătorii. Oricare ar fi fost locul obișnuit al marelui preot – lucrarea de ispășire a fost făcută în haine de in, ea fiind o foarte potrivită umbră a imaginii Domnului nostru ca Jertfitorul sfânt și jertfa pentru păcat.

Cu totul altfel este văzut Domnul nostru când în cer a fost încoronat cu cinste și glorie. Aaron purta în Sfânta Sfintelor în mod excepțional hainele sfinte din in. Motivul pentru aceasta este, că ispășirea trebuia să aibă loc în ziua în care el putea să intre în Sfânta Sfintelor. Și când intra acolo purta haina neobișnuită, care mărturisea că el a făcut lucrarea de ispășire, fie pentru propria familie, fie pentru copiii lui Israel în general. Nu clarifică tabloul acesta problema pe care o văd unii în versetul citat mai înainte? Ferește-te de unilateralitatea care nu vrea să audă nimic despre Domnul nostru ca Mare Preot într-un sens sau într-un scop deosebit, până când El a urcat sus ca să practice funcția Lui propriu-zisă înaintea lui Dumnezeu. Trebuie firește să se recunoască aceasta, dacă se vrea să nu se tăgăduiască ispășirea de la cruce.

Noul Testament spune foarte clar, că ispășirea avea loc prin marele preot. Prin aceasta se exclude orice presupunere că ispășirea ar fi avut loc numai prin aceea că Domnul nostru S-a înălțat la cer. Lucrarea a avut loc și s-a încheiat când El a fost »înălțat«. Luat în sensul strict, aceasta ar putea să

nu fi avut loc pe pământ, dar a fost înainte ca El să Se înalțe la cer. Când El a fost răstignit, când omul și-a revărsat asupra Lui ura și mânia sa profundă, atunci Dumnezeu I-a dat să înfăptuiască Cuvântul prin care harul Său a hotărât din cele mai îndepărtate veșnicii să salveze pe cel pierdut, făcându-L baza justificării Sale. Fără această jertfă Dumnezeu ar fi trebuit să nimicească creația, sau, dacă El ar fi salvat-o, ar fi trebuit să acționeze împotriva naturii Sale și împotriva Cuvântului Său. Pe baza crucii lui Hristos El poate să iubească în chip desăvârșit, așa cum El a judecat în chip desăvârșit, și în felul acesta El a păzit totul – da, El a câștigat o glorie nouă și veșnică. Căci ce putea face Dumnezeu altceva pentru păcătos? Sau cum ar fi putut El să-Și păstreze drepturile, dacă ar fi iertat păcate fără crucea lui Hristos?

Dacă Dumnezeu ne-ar fi tratat după păcatele noastre, atunci ar fi putut face aceasta numai ca Judecător, și El ar fi trebuit să nimicească pe toți păcătoșii. Dacă pe de altă parte Dumnezeu ar fi acționat numai pe baza dragostei naturii Lui, atunci ar fi trebuit să renunțe la ce este în Ființa Lui care detestă pe păcătos și îl pedepsește. Astfel fără Hristos și crucea Sa totul ar fi condus numai la pierzare, încurcătură și dezonoare. Fără cruce gloria morală a lui Dumnezeu ar fi fost subminată în chip desăvârșit și salvarea celor pierduți ar fi fost imposibilă. Dar în Hristos Dumnezeu nu a trebuit nici să nimicească pe păcătos și nici să ignoreze indiferent păcatul. De aceea El a dat pe Fiul lui Dumnezeu spre ispășire. Această ispășire a avut loc prin moartea Sa și prin vărsarea sângelui, ceea ce era potrivit numai pentru Dumnezeu și pentru omul pierdut. Aceasta la rândul ei explică supremația rânduielii jertfei – ceea ce fără îndoială între păgâni a fost discreditată și falsificată, dar în sine însuși jertfele arată spre „o jertfă de rang superior și spre un sânge mai bun“. Așa cum satan încearcă să falsifice totul, tot așa și în această privință a depus eforturi mari cu succes. Înțelesul acestora însă nu a fost niciodată pe deplin clar, înainte ca Domnul să vină și să moară la cruce, când a fost văzută nu numai umbra, ci a fost văzut adevăratul tablou. Chiar în momentul când Domnul a murit moartea de ispășire a avut loc adevărata ispășire pe care Dumnezeu a anunțat-o mai înainte prin simboluri. Și ea rămâne înaintea Lui ca o realitate împlinită în toată valoarea ei.

După ce au avut loc acțiunile specifice acestei zile, Aaron a dezbrăcat hainele sfinte și a îmbrăcat hainele lui normale și a ieșit să aducă jertfa lui de ardere și pe cea a poporului. Această jertfă de ardere putea fi adusă de ceilalți în oricare zi; dar în această zi era numai marele preot care făcea tot ce era important, chiar dacă aceasta era o jertfă care nu era prevăzută numai pentru această zi. Prezenta pe Domnul Isus, care prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine fără pată lui Dumnezeu. Cele două jertfe de ardere erau pentru el și pentru popor (versetul 24). Din Levitic 8 știm, așa cum se exprimă și aici, că jertfa de ardere trebuia să slujească ca ispășire, dar aceasta desigur numai în modul foarte general. Ea nu exprima întreg caracterul serios al mării zile de ispășire. Când un izraelit aducea jertfa din toată inima, ca să exprime sentimentul dependenței de bunătatea lui Dumnezeu, atunci ea avea totdeauna un caracter ispășitor. Dumnezeu nu putea să primească o jertfă fără sânge ca ispășire. Nici Dumnezeu adevărat și nici credința nu trece cu ușurătate peste păcat. Dar dacă de aceea se studiază ce se aducea permanent pe altarul din față în chip plăcut lui Dumnezeu, atunci prima apropiere dintre Dumnezeu și om, jertfa de ardere, avea un caracter ispășitor.

Mai există o altă realitate remarcabilă: »Iar grăsimea jertfei de ispășire s-o ardă pe altar« (versetul 25). Aceasta era rezervată altarului lui Dumnezeu, cu toate că țapul și vițelul tăiat erau jertfiți pentru păcat. Grăsimea jertfei pentru păcat nu era arsă afară împreună cu animalele. Sângele, așa cum am văzut, era dus în Locul Preasfânt. Nu putea să fie o mărturie mai bună despre primirea desăvârșită a Aceluia căruia I-a plăcut să fie o jertfă pentru păcat, chiar dacă El va fi lepădat de oameni și va fi judecat de Dumnezeu. Dacă contraimagea, Acela, care din dragoste S-a făcut jertfă pentru păcat, a trebuit să aibă parte de moarte și judecată – ca și țapul și vițelul, care au fost arși în afara taberei, așa a fost grăsimea (la care s-ar fi văzut mai întâi dacă ar fi fost vre-o necurăție) arsă pe altarul primirii. Cât de clar mărturisește aceasta curăția lăuntrică a Domnului nostru Isus! El era cu totul drept și sfânt, nu numai în acțiunile Sale, ci și în natura Sa.

După ce se amintește că acela care a alungat țapul trebuia să-și spele hainele și carnea în apă, înainte să intre în tabără (versetul 26), se spune că vițelul și țapul, al căror sânge a fost dus în locașul sfânt pentru ispășire, trebuiau scoși din tabără și pielea lor și carnea lor și balega lor trebuiau arse în afara taberei (versetul 27), iar acela care le ardea trebuia să-și spele hainele și să se scalde înainte de a intra în tabără (versetul 28). Aici nu ne este permis să facem presupuneri despre înțelesul acestor lucruri. Apostolul ne dă în Evrei 13,11-13 o lumină nespuse de prețioasă: »Trupurile animalelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul preasfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără«. Nu poate exista nici o îndoială, că înapoia acestor umbre este un principiu important și o însemnătate practică pentru noi. În ce constă aici legătura cu Hristos? »De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. De aceea să ieșim afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui.« Pe cât de sigură este explicația, pe atât de sigură este și obligația noastră, căci nu există nimic, care să găsească în inima unui creștin un asemenea ecou, cum este legătura cu Hristos în sens practic.

Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu din interiorul »taberei«, și epistola către Evrei vede pe Israel în pustie și nu în țara sfântă. Această poziție îi caracteriza în opoziție cu păgânii, de care ei s-au pus deoparte. Accesul, pe care ei îl aveau în locașul sfânt, îl posedau numai prin mijlocirea preotului și a marelui preot. Și noi am văzut deseori, cât de vag, de rar și de nesigur era acest acces; căci Legea nu a dus nimic la desăvârșire. Dar ei, și numai ei, aveau pe pământ pretenția de a fi poporul lui Dumnezeu. Aceasta s-a arătat în pustie prin aceea, că ei aveau o tabără, în care era cortul în care locuia Dumnezeu în Locul preasfânt. Dar Legea ținea cu severitate poporul în afara Locului preasfânt. Drumul spre Locul preasfânt nu era încă deschis; acum El este deschis prin Hristos și lucrarea Sa pentru noi, căci perdeaua este sfâșiată.

Crucea lui Hristos a adus un contrast deplin față de aceste două stări foarte clare ale poziției lui Israel. Pe de o parte creștinul este invitat și încurajat, deoarece el a fost »stropit cu sânge și astfel curățit de un cuget rău« și a fost spălat cu o apă curată (Evrei 10,22) se poate apropia de Locul preasfânt. Pe de altă parte creștinul este îndemnat să iasă la Hristos în afara taberei, purtând ocară Sa. Aceste două extreme se potrivesc astăzi credinciosului - și anume nu în felul cum creștinii trăiesc sau vorbesc, ci cum creștinii ar trebui să creadă. Năruirea acestor lucruri este serioasă. Dacă tu ești un creștin în faptă și adevăr, ai fost spălat sau ai fost curățit de păcatele tale în sângele lui Hristos. În ochii lui Dumnezeu nu vei fi mai curat când vei fi în cer decât ești acum, căci Hristos a murit, a înviat și a fost glorificat. Aceasta este o chestiune a unei credințe curate; nimic nu se mai poate adăuga la ceea ce a făcut Hristos și la ceea ce Dumnezeu a recunoscut în favoarea noastră. Dacă vei privi la fratele acesta sau acela, s-ar putea să vezi la el greșelile tale proprii - în ochii tăi probabil mai grave. Aceasta nu trebuie să fie așa. Dimpotrivă ar trebui să privim pe alții mai presus decât noi. Dar, vai! Aceeași carne, care ne face să fim îngăduitori cu greșelile proprii, ne face aspri față de greșelile fraților noștri dragi. Așa de puțin trăim noi în puterea harului prin credință. Noi trebuie să detestăm orice prefăcătorie!

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu domină gândurile noastre ne vom găsi pe noi înșine în această epistolă printre frații sfinți, care au parte de chemarea cerească. Noi aparținem adevăratei case a lui Dumnezeu, familiei Marelui Preot, și mai târziu suntem solicitați să intrăm în Locul preasfânt. Pe ce bază ar putea un suflet să intre acolo, dacă păcatele lui nu ar fi pe deplin îndepărtate? Dacă ele nu sunt acum îndepărtate, când să fie atunci altădată șterse? Hristos nu Și-a luat locul în înălțime până când nu a fost înfăptuit totul pentru fiecare care va crede (Evrei 1,3). Plecând de la aceasta apostolul face expunerea lui de dovezi. Dacă ar fi necesară o repetare, atunci Hristos ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori. În opoziție cu aceasta stă toată puterea învățaturii, că lucrarea Sa și moartea Sa a avut loc o dată pentru totdeauna. Aceeași accentuare apare în epistola întâia a lui Petru, unde se spune, că El »a suferit odată pentru păcate« (1 Petru 3,18). Nu numai că El a suferit odată pentru totdeauna, ci și noi am fost curățiți odată pentru totdeauna. Conștiința noastră a fost curățită corespunzător puterii acelei jertfe prin care El a deschis o cale nouă și vie prin perdeaua

dinlăuntru. Puterea acestei jertfe este valabilă pentru noi numai în Hristos. Vorbesc acum numai de aceia care nu se întorc iarăși spre stricăciune, ci cred în mântuirea sufletului.

Dar alături de intrarea în Locul preasfânt răsună strigarea de a ieși la Hristos în afara taberei. Să nu căutăm locuri de onoare pe pământul acesta, nici o posibilitate de a obține onoare, nici o viață comodă, nici o decorație exterioară. Iudeii au căutat toate acestea, dar prin necredință le-au pierdut pe toate. În loc să ocupe un loc privilegiat aici pe pământ și să caute avantaje materiale, creștinii sunt solicitați să se unească cu El, care a suferit în afara taberei. Ei nu au fost chemați să ocupe locul „în tabără“, atunci când iudeii și-au pierdut poziția. Înainte ca iudeii să fi pierdut public locul lor și poporul lor, aceia dintre ei, care prin har au devenit creștini, au fost îndemnați să intre prin perdeaua dinlăuntru, chiar dacă mai înainte erau iudei. După ce au fost sfințiți prin sângele lui Hristos, care îi face liberi de locul preasfânt pământesc, ei sunt acum chemați să iese în afara taberei. Să poarte ocară Lui este o cinste.

Creștinul este un om care nu este din lume. El a fost hotărât de Hristos pentru cer și acum este chemat să se apropie acolo unde este El. Cele două adevăruri se contopesc; și ce Dumnezeu a unit în felul acesta, omul să nu despartă. Ce drept are cineva să intre în Locul preasfânt, dacă în același timp nu dă răspuns la chemarea lui Dumnezeu de a urma pe Hristos, care a suferit în afara porții? Dacă tu prețuiești mult dreptul de a intra în Locul preasfânt, atunci nu te da înapoi cu groază ca să mergi la El în afara taberei. Nu este locul tău în ambele - și singurul tău loc corect nu este la El? Să fim prin credință la Hristos, atât înapoia perdelei cât și în afara taberei.

Creștinătatea a inversat toate acestea. În ochii teologilor este o aroganță obraznică să intri în Locul preasfânt, în timp ce noi suntem încă aici pe pământ. Nu este aceasta în realitate necredința creștinătății? Dar Hristos ne creează intrarea în Locul preasfânt ca privilegiu normal al celor care sunt ai Săi. Intrarea este liberă pentru fiecare creștin, fie el calvinist, arminian sau episcopal, numai dacă el este cu adevărat credincios. Este însă bine să se evite toate acele grupe, căci ele duc pe adepții lor la concepții înguste despre Dumnezeu! Și unele adevăruri prețioase pot ușor fi trecute cu vederea. Cuvântul lui Dumnezeu depășește cu mult discuțiile omenești. Pe drept poți fi neîncredător în grupările bisericesti – indiferent ce sunt și unde sunt ele. Experiența mea îmi arată că cei care știu mult nu sunt mai buni în duhul și țelurile lor, ci mai degrabă sunt mai răi decât cei care știu mai puțin. Desigur, frați iubiți, ar trebui să nu luăm parte la certuri, dacă am primit adevărul lui Dumnezeu. Și nu am cunoscut noi pe Hristos în așa fel, că ar trebui să ne rușinăm de astfel de certuri? »Cine are urechi de auzit, să audă!« Onoarea lui Hristos și voia Lui să fie singura noastră dorință.

Vrem să ne verificăm sincer și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, ca să scoatem foloase din toate acestea și să ne păzim de orice cursă, prin aceea că în duhul harului ne ținem strâns de Hristos și de adevăr. Dacă apare vreo ceartă și egoism, atunci să renunțăm la ele. Acestea ne pot întrista, dar, așa cum toți știm, nu există nimic care să lucreze mai puternic decât exemplul propriu. Așa am spus deseori unora, care ne consideră înguști la minte, greșiți sau mai știu eu cum: de ce nu ne arătați prin credința voastră o cale mai bună în expunerea adevărului lui Dumnezeu? Nimeni nu va afirma că este plăcut Domnului când cineva numai critică și continuă cu ceea ce a recunoscut că este greșit. Dacă noi ne comportăm așa de deplorabil, de ce atunci nu faceți voi mai bine? De ce nu ajutați, în loc să criticați? Fiți credincioși față de voi înșivă.

Cu siguranță acestea sunt realități mari – intrarea în Locul preasfânt și părtășia cu Hristos în afara taberei, în timp ce noi suntem încă pe pământ. Dacă recunoaștem că aceste două lucruri sunt chemarea lui Dumnezeu adresată nouă, trebuie noi atunci să ne unim în cuvânt și în umblare cu aceia care tăgăduiesc aceste adevăruri? Trebuie să ne lăsăm atrași prin tradiție într-o formă de închinare levitică, care ține afară pe cel care se închină? Avem noi libertatea înaintea lui Dumnezeu, de fiecare dată, când ne rugăm, să uităm adevărul lui Hristos și să-l ocolim? Întrebați, cine face aceasta? Iertați-mă, dar eu doresc să văd creștinii, care *nu* »slujesc în cort«, așa cum numește această epistolă această slujire, fără ca prin credință să nu savureze privilegiile lor de demult.

Această rătăcire se găsește nu numai într-o denotațiune deosebită. Nu se întâlnește ea în toate? Nu doresc să devin personal, dar nu este slujirea cea mai bună, dacă insist ca ceea ce noi înțelegem prin închinare să verificăm cu ceea ce învață Dumnezeu? Dacă primiți Cuvântul Lui în privința aceasta (și el este tot așa de clar precum este profund și bogat în mângâiere), atunci vă agățați cu toată inima de adevăr. Este aceasta o cerere prea mare de la un credincios? De ce, prietenii mei dragi, să fiți purtați încoace și încolo între adevăr și rătăcire, între ceea ce ați cunoscut că este plăcut înaintea lui Dumnezeu și ceea ce creștinătatea a părăsit? Fiecare om iubește în mod normal tabăra. Pentru omul firesc, „Locul Preasfânt“ este o extremă și „în afara taberei“ este cealaltă extremă. Să fi în tabără cu un preot pentru locul sfânt, aceasta este drumul de mijloc de aur, care este foarte plăcut pentru ochi și pentru duh. Ele se găsesc într-o poziție plăcută în lume, în lumea religioasă, desigur. Exact aceasta era poziția pe care au ocupat-o iudeii în timpurile de demult. Apostolul a chemat pe creștini de pe acest drum de mijloc, nu numai ca să intre înapoia perdelei sfâșiate, ci și să iasă în afara taberei; ambele sunt valabile și astăzi, așa cum au fost întotdeauna, de când a avut loc chemarea.

Permiteți-mi să întreb; era crucea lui Hristos ceva de onoare? A fost văzută cu adevărat așa, atunci când El a suferit în afara porții? S-ar putea mai degrabă întreba, dacă cineva a purtat vreodată o batjocură mai mare. Amândoi tâlharii, care au fost răstigniți împreună cu El, au suferit mult mai puțină batjocură și ură decât Domnul. Ah, preaiubiți ai lui Dumnezeu, locul vostru pe pământ este acest loc al urii. Dacă voi savurați cu adevărat apropierea Locului Preasfânt, atunci obligația credinței este să ieșiți afară din tabără la Hristos. După ce sângele a fost dus în Locul preasfânt, animalele au fost arse în afara taberei. Aceasta este o legătură clară a adevărului dumnezeiesc. Urmarea este, că noi ar trebui să avem părtașie cu Mântuitorul nostru pe ambele drumuri. Voi Îl aveți acum bucurie a voastră în cer, unde veți fi odată cu El în bucuria veșnică. De aceea, în acest scurt timp, în care noi suntem pe pământ, nu vă rușinați de lepădarea Lui. Nu vă speriați de chemarea de a fi afară la Hristos. Aceasta este învățătura, și practica o urmează. Nu doresc să mai rămân la acest subiect, deoarece sunt și alte principii morale de mare valoare, pe care le conține acest capitol bogat pentru noi. În afară de aceasta, ne lipsește timpul să le tratăm pe toate.

Următorul lucru, pe care Duhul lui Dumnezeu îl pune accentuat înaintea ochilor, este: »Aceasta să fie pentru voi o lege veșnică« (versetul 34). Auzim aceasta nu cu privire la o chestiune secundară. Marea zi a ispășirii stă așa de clar pentru sine însuși și cu valoare deosebită față de toate celelalte zile. »În luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nici o lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru.« (versetul 29) Primul lucru, amintit cu insistență, este smerirea sufletului. Ispășirea nu trebuia să fie o chestiune de bucurie curată, pentru ca ea să nu degenereze într-o chestiune banală. Unde vedem noi o acțiune rânduită de Dumnezeu, care pătrunde așa de adânc în suflet, ca aceasta?

În timp ce noi studiem aceasta, permiteți-mi să vă arăt cât de repede cade omul în rătăciri. În Faptele Apostolilor 2,41 am citit toți efectul adevărului predicat de apostoli: »Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați«. Pentru unii ar putea să fie ceva nou, cu toate că probabil mulți dintre voi știu, că expresia „cu bucurie“ nu are nici o justificare să stea aici¹. Gândiți-vă un moment, ce înseamnă pentru cineva întors de curând la Dumnezeu, să primească „cu bucurie“ mesajul. O astfel de expresie nu se potrivește în primul moment, când un suflet este adus din întuneric la Dumnezeu. Să nu vă gândiți nici un moment, că bucuria credinciosului trebuie să fie tulburată! Dar Domnul nostru ne învață, că este un semn rău, când primul efect al adevărului într-un suflet este bucuria. Cercetări profunde și smerenia sunt dovezi incomparabil mai bune ale unei lucrări veritabile a lui Dumnezeu într-un suflet (compară cu Luca 8,13).

Din acest punct de vedere trebuie să se înțeleagă, că felul modern de vestire a Evangheliei într-o formă foarte artistică sau într-un mod foarte animat prin muzică, nu corespunde felului apostolilor și este o înnoire periculoasă. Superficialitatea acesteia este total contrară spiritului din marea zi a

¹ În unele traduceri se adaugă în prima parte a versetului expresia „cu bucurie“, sau „cu plăcere“. (n. tr.)

ispășirii, care ne-a determinat să facem această remarcă. Aplicarea actuală a însemnătății acestei zile mari la un suflet este aceea, că sufletul este adus la Dumnezeu prin Evanghelie. Studiază diferența dintre Cuvântul lui Dumnezeu și stilul dominant de astăzi. Aceasta ar putea să lovească crunt pe unii, care ne sunt apropiați și care sunt prețuiți din pricina lucrării lor. Departate de mine să devin personal. Însă eu consider că trebuie să dăm fără cruțare totul la o parte, ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă frații se plâng, că nu sunt lăsați în pace, atunci aceasta este cu atât mai rău pentru ei. Oricum, este mult mai bine să verificăm totul pe baza Cuvântului, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să nu cadă pradă zelului omenesc și metodelor populare. Cum va rezista aceasta în prezența Sa? Desigur este o binecuvântare mare să fi eliberat de rătăcire, ca să faci voia lui Dumnezeu.

Istoria acestei expresii „cu bucurie“ sau „cu plăcere“ este în realitate așa, că ea a fost preluată dintr-o altă parte a cărții Faptele Apostolilor (Faptele Apostolilor 21,17). Este o expresie, care se întâlnește numai o singură dată în Noul Testament și în mod corect se aplică la faptul că slujitorii preaiubiți ai Domnului au fost primiți cu bucurie. Aceasta arată clar cum un cuvânt (sau o expresie) apare acolo unde nu ar trebui să apară. Noi putem înțelege, cum frații, când au văzut pe apostoli împreună cu alți slujitori ai Domnului, i-au primit pe aceștia cu bucurie. Se simte cât de mult această comportare se potrivește pentru aceia care aveau pace și liniște cu Dumnezeu. Dar în Faptele Apostolilor 2 sufletele au fost confruntate pentru prima dată cu păcatele lor, și anume în prezența lui Dumnezeu. Să nu dovedească ei în acest moment deosebit de important al vieții lor o oarecare seriozitate? Nu se pune la îndoială, că, oricare ar fi greutățile, rezultatul va fi bucurie și pace. Dar acum am vorbit despre procedura și de efectul propriu-zis, corect și de dorit al Cuvântului lui Dumnezeu în legătură cu sufletele care I se predau Lui și pentru prima dată fiecare ocupă locul lui ca mărturisitor al lui Hristos în lumină.

În continuare se poate observa, cum o parte din Scriptură este în concordanță cu altă parte din Scriptură. Dacă izraeliții, atunci când sângele era uns pe ușile lor, au mâncat carnea mielului, a avut aceasta loc sub sunetul trompetelor și al țambalului? Să nu vă gândiți, că ei nu au cântat în alte timpuri. Chiar două capitole mai târziu găsim cântarea lui Moise și cântarea Mariei cu timpanele lor. Ei cântau pe țărnul arab al Mării Roșii, dar noi nu auzim nici o cântare, atunci când au sărbătorit pentru prima dată noaptea de Paște. Ei au mâncat carnea mielului »cu ierburi amare«. Ce înseamnă aceasta? Cu siguranță nu înseamnă, că ei au primit „cu bucurie“ Cuvântul Său. Ei au primit realmente Cuvântul Său, dar cu seriozitate profundă și cu judecată de sine. A avut loc în conștiința deplină a păcatelor lor, și cu privire la păcat nu se cântă, nu se râde și nu se vorbește cu indiferență. Nu este de mirare, că roadele vestirii Cuvântului în felul nostru modern au în sine însuși așa de puțin din profunzimea și simplitatea apostolică.

Pare periculos să chemi sufletele la bucurie, ceea ce nu se referă numai la cei neîntorși la Dumnezeu, ci și la aceia care în mod evident sunt convinși de păcatele lor și stau într-un proces de întoarcere la Dumnezeu. Acestea sunt suflete, care trebuie chemate cu toată seriozitatea să primească Cuvântul lui Dumnezeu. Nu învață un tablou sau altul, precum și mărturia clară a Scripturii, că este necesar să se vorbească cu toată seriozitatea conștiinței? Căci trebuie mai întâi să primești lăuntric claritate înaintea lui Dumnezeu, pentru ca inima să se deschidă la timpul potrivit într-o bucurie care radiază. Înainte ca sufletul să fie pe deplin eliberat prin credința în lucrarea lui Hristos, nu se cade să se exprime bucurie. Și cu atât mai puțin este de recomandat să se facă sufletele să creadă sau să se înduplece sufletele să creadă înainte de vreme, că ele sunt mântuite. În felul acesta conștiința este lezată, și de asemenea și harul Domnului. Ar face de prisos lucrarea lăuntrică și în locul acesteia s-ar așeza un apel la simțăminte, în loc să se prezinte sufletelor lucrarea de ispășire făcută de Hristos. Conștiința trebuie mai întâi să fie trezită așa cum se cuvine și să fie curățită. După aceea sentimentele au locul care li se cuvine.

Acesta a fost exact felul în care a procedat Domnul cu femeia din Samaria, care la început nu a arătat nici o judecată de sine. Hristos știa că ea nu are soț, și prin cuvântul Său păcatul ei i-a fost pus pe conștiință. În felul acesta ea a fost dusă cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Tot așa a fost și cu

fiul pierdut. Nu a fost nici o bucurie înainte ca el să se reîntoarcă la tatăl său, cu toate că speranța în această îndurare a fost suficientă ca să-l aducă înapoi. Nu că în acest caz nu era nici o suferință, dar conștiința lui trebuia să devină activă. De aceea trebuie spus accentuat, că este o necesitate stringentă, ca nu numai în predică ci și în asistența spirituală trebuie să se țină seama, ca să nu se abată de la voia lui Dumnezeu revelată. Este misiunea creștinilor să practice adevărul, nu numai într-o situație sau alta, ci în toate lucrurile. În contextul ispășirii, Cuvântul lui Dumnezeu insistă cu privire la smerirea sufletului. Aceasta nu înseamnă, că îndoiala sau neîncrederea ar putea fi vreodată corectă sau acceptabilă. Așa ceva nu are nimic a face cu smerirea înaintea lui Dumnezeu. Să nutrești după îndoială sau teamă este mai degrabă un obstacol decât un ajutor pentru smerirea sufletului, care în orice caz trebuie să fie autentică. Ea aproape că nu poate ieși prea pregnant în evidență, dacă inima privește la Hristos și la lucrarea Sa de ispășire. Cu cât te bazezi mai mult pe aceasta, cu atât mai mult este Dumnezeu lăudat pentru adevărul, care smerește, și pentru harul în acel sânge prețios, care curățește de orice păcat. Pentru mântuirea sufletului nu se poate aduce Numele lui Isus în legătură cu caracterul ușuratic al duhului sau cu emoțiile firești. Și expresia bucuriei nu se potrivește pentru momentul în care Dumnezeu pune pe inimă Cuvântul Său, care cercetează totul, și pune sufletul în lumina Sa.

Dar aceasta nu este totul. Mai era și altceva, care era legat în mod deosebit cu marea zi a ispășirii. Astfel, se spune nu numai: »să vă smeriți sufletele«, ci și: »să nu faceți nici o lucrare«. Nu este ciudată această prescriere referitoare la marea zi a ispășirii? Nu era vorba de faptul, dacă era un sabbat sau nu. Marea zi a ispășirii excludea categoric orice formă de lucrare a omului în acest context. Este imposibil să se tăgăduiască, că lucrarea este o parte foarte importantă a obligației creștine. Domnul nostru a făcut totdeauna lucrarea pe care Tatăl I-a încredințat-o s-o facă; tot așa fiecare creștin este solicitat să facă faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca el să trăiască în ele (Efeseni 2,10). Creștinul nu trebuie să fie numai o ființă care gândește, care se adâncește cu inima și duhul în adevăr. Aceasta este foarte important la timpul potrivit, însă creștinul este chemat să slujească Domnului în dependență și în același timp cu râvnă, cu ascultare și cu mare putere. Dar puterea ar trebui să urmeze totdeauna după rugăciune. Activitatea trebuie să rezulte din ceea ce are loc între el și Dumnezeu. Când Dumnezeu revelează răutatea păcatului și lucrarea Sa de ispășire prin Hristos pentru toți care cred în El, atunci este periculos să te refugiezi în veselia inimii. Sufletul ar trebui în acest moment să se smerească, în loc să fie distras prin muzică și cântare, printr-o cântare solo sau în cor, sau alte forme de înveselire.

Dacă te odihnești în credință, atunci bucuria nu poate să lipsească. Cântarea sfinților este cu totul altceva. Ce este mai potrivit decât, atunci când ești umplut cu Duhul, să vorbești unul cu altul cu psalmi și cântări și cu cântări duhovnicești? Aceasta este cu totul altceva decât să introduci muzică, ca să adormi sau să ațâți sufletul, în timp ce Duhul îl dorește să fie în judecată de sine? Printre credincioșii fericiți este clarificată întrebarea aceasta: aducerea de mulțumiri și lauda spontană trebuie să umple viața normală a creștinului. Dar prima solicitare, pe care Dumnezeu o face pentru marea zi a ispășirii, este smerirea sufletului din cauza păcatelor, chiar dacă Dumnezeu le acopere cu sângele ispășitor.

Cu aceasta este legată a doua solicitare, aceea de a nu face nici o lucrare în ziua aceea. De ar fi fost faptele noastre bune! Dar, vai! Trebuie să recunoaștem că ele au fost rele. Cât de bine este atunci pentru noi să ne odihnim înaintea măreței lucrări de ispășire a Mântuitorului nostru făcută pentru păcătoși! »Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10,7). »Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10,10). La cât de multe a dat naștere voia lui Dumnezeu? În desăvârșirea jertfei Sale nu numai păcatele noastre au fost șterse, ci și noi suntem puși în chip desăvârșit deoparte pentru Dumnezeu. Jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, jertfa de ardere de tot și jertfa pentru păcat sunt toate unite în această singură jertfă. »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10,14). Ce mai este necesar pentru om? Ce ar putea Dumnezeu să facă mai mult în mod drept pentru călătoria noastră actuală pe pământ? De aceea poporului Său și străinilor care erau

în mijlocul lui le era interzis să facă vreun fel de lucrare în această zi, pentru ca în felul acesta toți să poată vedea și recunoaște, că era exclusiv lucrarea Sa, neamestecată cu ceva din partea noastră. »Aceasta să fie pentru voi o zi de sabbat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.« (Levitic 16,31). Pe de o parte nu trebuia să existe nici un libertinism al inimii, pe de altă parte nu trebuia să fie nici o adăugare cutezantă a lucrărilor proprii la marea lucrare de ispășire, care se făcea acolo și care a fost făcută cunoscut poporului lui Dumnezeu.

Să privim la apostolul Pavel. Avem în el un bărbat care și-a smerit sufletul și a evitat orice merit din partea lui, cu toate că în ceea ce privește dreptatea pe care o dă Legea era fără vină. Acesta era un caz de întoarcere totală la Dumnezeu. El era așa de impresionat, că trei zile și trei nopți nici nu a mâncat și nici nu a băut nimic, așa de umplut era el de sentimentul vinovăției și de adevărul împăcării cu Dumnezeu în Hristos. Orbit de o lumină mare, el nu a mai avut loc pentru nici o altă persoană sau lucrare, ci se afla cufundat în judecata de sine. El privea numai la Persoana minunată a lui Hristos și la triumful harului, care acum stăpânea în dreptate, har, pe care Dumnezeu l-a revelat sufletului său, care odinioară era așa de mândru, dar acum așa de smerit.

Trebuie să recunoaștem că o adevărată întoarcere la Dumnezeu este și atunci când unele semne caracteristice ale ei sunt slab vizibile. Temnicerul din Filipi era unul care s-a ridicat curând din sentimentul copleșitor al stării lui de pierzare, după ce el a primit pe Domnul Isus. Sperăm că a trecut cu bine prin pericolele pustiei, și noi nu avem nici un motiv să ne îndoim de aceasta. Însă cu toate acestea situația lui s-a deosebit esențial de cea a apostolului. Nu este greu să constatăm diferența considerabilă în felul cum oamenii în general sunt aduși la Dumnezeu. La temnicer și familia lui s-a găsit în primul rând căința, însă curând după aceea bucuria. Nu că el nu s-a căit cu adevărat, căci noi putem fi siguri că el s-a căit. Dar dacă nu este o căutare profundă din partea inimii, smerenia trece repede. În mod obișnuit inima se ridică repede și apoi se preocupă mai mult cu bucuria de binele pe care l-a dat harul. Printr-o judecată de sine profundă privirea sufletului este îndreptată mai mult spre Hristos decât spre eliberarea de rău, oricât de mult ar fi simțit acesta înaintea lui Dumnezeu.

În treacăt dorim să spunem, că unii iau prea puțin în seamă Vechiul Testament, dar cu siguranță aceasta aproape că nu se poate aplica la aceia care îi acordă importanța cerută și confirmată aici. Noi credem că Vechiul Testament este de la Dumnezeu și că el nu este mai puțin inspirat divin decât Noul Testament. Este adevărat, că în rânduielile levitice avem numai silueta lucrurilor, dar și activitățile pline de învățătură, făgăduințele și prorociile lui Dumnezeu, alături de exemple pentru bine și atenționări cu privire la rău, toate fiind foarte folositoare. Nu se poate citi corect și cu folos cartea Exod și cartea Levitic fără lumina deplină a Noului Testament, însă credinciosul primește Cuvântul ca un tot unitar. Sfintele Scripturi (2 Timotei 3,15) au fost scrise complet prin Duhul Sfânt. Cu mulțumire și smerenie primim totul ca ceva care este »de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire« (2 Timotei 3,16), și tot așa ca să mângâie și să îndemne. De aceea, ce este pus aici înaintea ochilor noștri nu este fără însemnătate sfântă și serioasă, deoarece ne arată partea greșită a multor obiceiuri, care apar în aceste zile de decădere în creștinism.

Dar pe de altă parte nu trebuie să trecem cu vederea pericolul care rezultă din legalism. Departe de mine să vreau să spun, că nu a fost o zi neagră pentru creștinătate, când oamenii au cântat pentru prima dată: „O, zi a mâniei, zi îngrozitoare“, ceea ce atunci a trezit gândul la revenirea lui Hristos. Era aceasta adevărata smerire a sufletului? Aproape că nu era cu nimic mai bună decât o spaimă îngrozitoare. Harul era necunoscut. Este o mare deosebire între căință și frică. Groaza extremă a sufletului a caracterizat creștinismul Evului Mediu. Indiferent ce poziție ocupau, înaltă sau joasă – toți se temeau, și în teama lor își dădeau ogoarele sau munca lor, ca să împace pe Dumnezeu, față de judecățile căruia tremurau având în vedere ziua Domnului. Din acest duh au fost clădite unele catedrale cu lumina lor cu adevărat obscură. Nu erau numai domnii mari și căpeteniile încununete, care au dat din bogățiile lor sau au contribuit cu prăzile lor de război la construirea acestora, ci și muncitorii săraci au dat de bună voie iscusința lor și uneltele lor – o mărturie permanentă și

potrivită pentru puterea fricii din sufletul lipsit de lumină. Aceasta era arma de bază a păgânismului. Frica era singurul element moral al acestei înșelătorii mari. Așa a fost și așa este – cu regret - și acum în creștinătatea decăzută.

Nu trebuie să fie teama evlavioasă de a fi exclus, cea care să lucreze în cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu. Este important și la locul lui ca cei vinovați să se neliniștească când aud de păcatele lor și de judecata sigură și dreaptă venită de la Dumnezeu. Ce binecuvântat este să se știe, că Dumnezeu S-a coborât din cer în Persoana Fiului Său, după săvârșirea păcatelor și înainte de judecată, ca să înfăptuiască lucrarea Sa de ispășire de nepătruns! Desigur această lucrare nu putea fi desăvârșită, dacă Hristos nu ar fi fost o Persoană dumnezeiască. Este de cea mai mare importanță, ca Domnul nostru Isus să fie recunoscut fără nici o rezervă ca Dumnezeu. Dacă Cuvântul nu ar fi fost Dumnezeu, dacă Fiul nu ar fi fost una cu Tatăl, El nu ar fi fost potrivit ca Mântuitor pentru lucrarea pe care El a făcut-o. Dar Fiul a venit, lucrarea a fost înfăptuită și primită, și totul s-a schimbat. Înainte ca Domnul nostru să devină jertfă, dreptatea lui Dumnezeu putea umple sufletul cu mare frică, judecata trebuia exercitată. Dar prin sângele lui Hristos Dumnezeu a fost îndreptățit, și El îndreptățește pe cel care crede. Ce binecuvântare mare, că *Dumnezeu* ne îndreptățește!

Fiecare iudeu recunoștea că Dumnezeu trebuie să judece lumea. Aceasta nu putea să dea pace celui vinovat. Trebuie să fie o înviere a morților, atât a celor drepti cât și a celor nedrepti. După judecată pe cei pierduți îi așteaptă iazul de foc. Moartea a doua nu încetează să existe. Realmente moartea este numai despărțirea sufletului de trup. Pentru credincios ea înseamnă »să mă mut și să fiu împreună cu Hristos« (Filipeni 1,23). Chiar și atunci când moare un om rău, nicidecum el nu se transformă în nimic: sufletul lui se desparte de trup, și aceasta este moartea. Pentru Dumnezeu toți trăiesc (compară cu Luca 20,38), chiar dacă pentru om nu toți trăiesc. Dar când va veni moartea a doua, cei răi vor fi în veșnicie nu numai în ce privește sufletul, ci și cu trupul. Învierea nu este o existență temporală, așa cum este acum viața în lume. Ea este începutul a ceea ce este fără sfârșit și neschimbabil.

Aceasta ne face să înțelegem înțelesul profund al adevăratei lucrări de ispășire. Permiteți-mi să întreb: se odihnesc sufletele voastre acum în Hristos și în jertfa Sa? În Evanghelie Dumnezeu vestește pe Hristos și ca ispășire pentru toată lumea. Ce îngrozitor este pentru sufletul vostru și pentru trupul vostru, dacă ocoliți acest mesaj! Primiți-l din partea lui Dumnezeu, și anume fără aroganță cu privire la faptele voastre, ci numai cu smerenia adevărată a sufletului. Dacă Hristos a suferit în felul acesta pentru păcate, de ce atunci să te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu, chiar și atunci când ești vinovat? Faptul că El revelează lucrarea de ispășire a lui Hristos, aceasta este mărturia cea mai deplină pentru harul lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Nu este ea valabilă pentru păcătoși în păcatele și fărădelegile lor și în nedreptățile lor? Nu este lucrarea lui Hristos suficientă și pentru răul cel mai mare care vi se poate reproșa? În marea zi a ispășirii Domnul a îndepărtat păcatele tuturor celor care se pleacă înaintea Lui. Deci nu mai căuta nici o scuză!

Lăsați sufletul vostru să se odihnească pe Mântuitorul și ispășirea făcută de El, căci altfel nu există nimic care să fie așa de sfânt, de adevărat și de eficient. Nu numai că El a făcut lucrarea, ci și El este ispășirea. Este dorința mare a lui Ioan să-L identifice pe El cu lucrarea Sa. »El este ispășirea pentru păcatele noastre« (1 Ioan 2,2). Și de aceea s-o așteptăm numai de la El. Să ne păzească Dumnezeu, să n-o căutăm la noi înșine sau în altă parte! Căci cum ne pot ajuta alții cu privire la păcat? Ce pot face în privința aceasta fecioara, îngerii sau sfinții? Dacă Biserica lui Dumnezeu ar fi aici jos în unitatea ei de la început, dacă toiagul »îndurare« și toiagul »legământ« nu ar fi frânte (dacă avem voie să folosim simboluri din Israel; compară cu Zaharia 11,7.10.14), ce ar putea folosi toți sfinții pentru salvarea sufletului vostru? Adunarea lui Dumnezeu (dacă nu chiar adunarea oamenilor) v-ar numi cu buzele membrilor ei ce a făcut harul Său în Hristos pentru fiecare din ei și pentru toți. Dar Dumnezeu ne face cunoscut adevărul Său în Cuvântul Său mai bine decât au predicat vreodată unul din sfinții neinspirati. Cuvântul Său să vă dea singura decizie veritabilă, pe care cineva poate s-o aibă în această chestiune. Aici aveți tot ce vă trebuie, în acest singur capitol, dacă este citit în lumina lui Hristos. Este clar, că nu s-ar înțelege mult fără Noul Testament. Dar nu

avem noi Vechiul Testament și Noul Testament? Nu cade lumina dumnezeiască pe siluetele trecutului, așa că adevărul apare în toată unitatea și sfințenia lui, în toată mărimea și simplitatea lui și cu certitudine absolută?

Ce este cu voi, care auziți acum adevărul? Dumnezeu să vă aducă la El și să pună în conștiința voastră Cuvântul Său binecuvântat! Fie ca voi să recunoașteți nebunia inimii voastre și răutatea vieții voastre! Este ceva, care în ochii Săi să fie mai rău decât atunci când ai citit și ai auzit permanent Scriptura și cu toate acestea practic trăiești fără Dumnezeu și fără Hristos? Începe deci imediat, gândindu-te la veșnicie, să ascuți de Dumnezeu! Nu amâna pentru altă dată! Dacă niciodată mai înainte nu ai crezut în Hristos și salvarea dată de El, atunci făcă Dumnezeu ca tu să crezi în El, ca astfel să poți fi salvat acum. Gândește-te că de lucrarea de ispășire este legată adevărata întristare a sufletului. Dar nici o lucrare de la tine nu poate fi adăugată la ceea ce a făcut El. Dacă problema profundă a sufletului tău a fost liniștită la Dumnezeu, atunci vor fi nenumărate ocazii să ascuți activ de chemarea Sa, și urmarea va fi pacea permanentă. Dar ispășirea în sine însuși este prea sfântă și prea serioasă pentru om, ca el să poată apare în alt fel, decât numai în smerenie și căință, înaintea lui Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său, ca să sufere pentru noi. Pleacă-te deci înaintea lui Dumnezeu în smerenia sufletului tău și detestă aroganța de a adăuga ceva din partea ta! »Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui poporului care se va naște.« (Psalm 22,31).

Cuvintele, care tocmai au fost citate, constituie finalul psalmului 22. În acest psalm se arată mai întâi, cum Hristos ia asupra Sa suferințele ispășirii și strigă către Dumnezeu, ca și cum Acesta L-a părăsit în mod inevitabil. În ultima parte vedem apoi rezultatele pline de binecuvântare. Strigătul de la început, din primul verset, își găsește în Noul Testament aceeași aplicație, așa cum am spus deja. Orice alt gând îi răpește harul, ca să nu spunem înțelesul, și este total nedemn pentru Omul suferind, care era Dumnezeu. În Psalmul 40 aspectele particulare sunt mai amestecate; dar fără îndoială aici în lumina dată de Evrei 10 se prezintă cum Hristos prin jertfarea trupului Său la cruce odată pentru totdeauna a înlăturat nu numai jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, ci și jertfa de ardere și jertfa pentru păcat. Ascultarea Sa de bună voie până la moarte este adevărul central, chiar dacă El, prin faptul că face voia lui Dumnezeu, în har simte păcatele omului fără Dumnezeu, al cărui Locțiitor El este, ca fiind ale Sale. Psalmul 69 arată pe Mesia pe cruce, dar în legătură cu lepădarea Lui de către om și în mod deosebit de iudeii păcătoși, cu rezultatul, că asupra lor va veni judecata – cu toată binecuvântarea anunțată pentru Sion. Psalmul 88 vede duhul lui Mesia făcut una cu Israelul ales, care în har în mod justificat simte toată puterea întunericului și morții și totuși zi și noapte strigă către Domnul. În Psalmul 102 Hristos este identificat cu Sionul suferind, cu referire la Domnul, care recunoaște pe Cel smerit ca fiind Domnul, care nu este cu nimic mai puțin veșnic și neschimbabil decât El Însuși. Psalmul 109 încheie aceste profeții minunate despre Hristos cu prezentarea felului în care El suferă din cauza trădării din partea iudeilor sub conducerea lui Iuda, în timp ce se vorbește profetic despre fiul pierzării din ultimele zile, când iudeii și păgânii se vor uni iarăși împotriva Lui spre paguba lor veșnică; însă cei nevoiași se vor bucura în veșnicie în El.

Nici cărțile profetice nu tac, și tot așa nici Legea și nici Psalmii, cu toate că acum nu trebuie să trecem peste mărturia clară, profundă și deplină din Isaia 52 și 53. Robul drept al Domnului, pe care iudeii L-au considerat ca fiind lovit de Dumnezeu, în realitate a fost străpuns din cauza păcatelor lor și zdrobit din cauza fărădelegilor lor. Pedepsa care le dă pacea era peste El și prin rănile Lui au fost vindecați. Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea lor a tuturor. Din cauza fărădelegilor poporului Său L-a lovit pedeapsa. El nu a făcut nici o nedreptate și în gura Lui nu s-a găsit nici un viclesug. Însă »Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință, L-a lăsat să sufere. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în

numărul celor fără de Lege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați» (Isaia 53,10-12). Orice argumentări și orice comentarii în acest sens sunt de prisos; dar pentru oamenii care nu au nici un sentiment pentru păcat și sunt indiferenți față de Dumnezeu, adevărul despre Sfântul care suferă este clar în orice privință. Este „numai Isus“. Noi am văzut suferințele Lui, dar gloriile Lui acum nu sunt încă vizibile, așa cum sunt de mari ele în cer. Dar cu certitudine ele vor deveni vizibile - »în ziua aceea«.